

Horgásztó

Az a kérdés, fel tudsz-e kelni 4 órakor? Esetleg fél ötkor? Nem vagy-e álomszuszék? Könnyedén ki tudsz-e szökkeni az ágyból, vagy húzod az időt? Egy kávé, egy szendvics. Ennyi elég. S mit vennél fel? Felhős-e az idő? Sötét van, még nem látni. Az előrejelzés azért fontos. Ez már jelent valamit a tájékozódásban. Már előző nap fel kell készülni. Délután bevásárolni a csalit. Minél több-félét. Az ismerős horgászboltos vigyorg. Végül is a szokásos kollekciónak mellett döntesz. Ízesített kukorica, natúr kukorica. Giliszta. Csontkukac. Általában amit nem viszel, arra lesz kapás. Nem álmodsz – kivételesen – horgászatról. Szoktál. Vagy összegubancolódk a zsinór. Vagy leszakad a partszegély. (A csónak csak vágykép.) Vagy elúszik, elvergődik a Nagy Hal. Persze mindannyian, a zsinór megszállottjai, a Nagy Halat szeretnénk kifogni. Hallomások, pletykák, büféi értesülések. Egy sör mellett. Ki mikor mit? Ezek is lehetnek támpontok. Egyszóval, a felkészülés, a lelki beidegződés. Az megvan. Ahogy közeledsz, meglátod a gátat. (Amiről jó párszor lecsúsztál a nedves fűvön.) A mellette lévő parkolót. Vannak néhányan. Az autókból látszik. Jobbra vagy balra? Ez is kérdés. Honnan fúj a szél? (Ez mindig fontos.) Az egyik oldalon magasabb a part, a másikon sekélyebb. Ki melyikre tesz? Szembedobálni a széllel nem érdemes. A hátszél jobb. Szabad-e a törzshely? A többségnek van törzshelye. De nem mindig jön be. Elfoglalják. A bevetés azért jelent valamit. De fenekezésnél nem sokat. Persze vannak könyörtelen profik. Mindenféle hajító szerszámok. De a legjobb a vakszerencse. Meg a szűz kéz. A büfé persze még zárva. Felfutsz a gátra, körbeszimatolsz. A megérzés, hátha. Aztán kipakolsz a kocsiból, és örömmel látod: a törzshelyedet nem foglalta el senki. (Egy kiadós táborozás maradványai fogadnak.) Lepakolsz, megkönnyebbülsz. A műanyag ásványvizes palackot a nád közé teszed, a vízbe. A többi már villámgyorsan megy. A két fenekező már bedobva. Nem dohányzol: csak leülsz a csalivödörre. Nem iszol: kocsival jöttél. Itt-ott csobbanások. Zörgések. Az idő hamar elmegy. Délben a szendvics jól esik. A délután unalmas. Most már csak az alkonyi pontyoknak van esélyük. (Neked kevés.) Egy kései sikló híz át a nádöblben. A távolabbi ismerősök megfogyatkoznak. A túlparton, egy fenyő mögött mintha az öngyilkos jegyzőné fehér pulija tűnne fel. Hamarosan ő is jön. Kis kosárcájával s egyetlen péci bittal. A ma esti szerencsének annyi.

Valamit elrontottam

Ma arra ébredtem: valamit elrontottam. Végigfutott bennem, mint reggeli vádirat. A beáradó fény csak még jobban zavart. A tisztánlátás persze elkerülhetetlen. A szemdörzsölés meg ilyesmik. Fürdés után még világosabb lesz. Élesebbek a kontúrok. A körülmények nyilvánvalóbbak. Talán lesz mentség is. Ugye, a zavarodottság, a korai felismerés. (Félreismerés.) Az ember ilyenkor megrándul. Belsőleg. Sajogni kezd a tudat: valamit elrontottam. Reszkető kézzel, esetleg: lábbal. Megbillent az egyensúly. Eltántorodott a lépés. És bejött a hibatika. Amitől úgy óvtam magam. Teljes felszereléssel. Előrelátással. Mindenféle optikával. Még a szemorvos is ellenőrizte. Az ilyesmikre figyelni kell. A megfelelő környezetre. A jó családból való származásra. A kedvező csillagállásra. A helyzet ideálisnak tűnt. Belepiszkáltak a motor(r)ba? A mammográfba? A mutató így ment lefelé. A hangból is érzékelt lehetett. És mégsem eszméltem fel. Ennyi előjel, figyelem, nyomkövetés. Pedig letöltöttem a megfelelő programot. Betartottam a használati utasítást. Teljes biztonságban éreztem magam. És mégis beütött a krach. Jó, jó, de hogyan tehetném jóvá? A tömén(y)telen akadály. Jószérivel csak a bor, ami – azt mondják – segít. De reggel? Egyre gyanúsabb vagyok. (Magamnak is.) Lehet, nekem kéne feljelentést tennem. Ha már más erre alkalmatlan, nem hajlandó. Hol vannak ennek a professzionális elhivatottjai? Merre keressem őket? Lehet, hogy sokat keresnek, ezért nem találok egyet sem. Nyaralnak – télen Máltán. Vagy elvesztek a szeretetszolgálat útvesztőiben. (Túlságosan szeretnek?) Mindegy. Nekem még ma kéne egy ügynök, ügyvéd, könyvszakértő. Aki feltárja a piszkos ügyeket. Az enyémet, például. Mert egyre jobban áthat: valamit elrontottam. Egyelőre még nem kelek fel, elmélkedem. Elmélkedem a múltakon. A téveszméken, amelyeket követtem. Árkon-bokron át. Felrémlik néhány baki, mellényalás (illetve: nyúlás), helytelen ügylet. S nem időben vallottam szerelmet. A holdfény nem ragyogott úgy. Nem időben házasodtam, az optimális trend szerint. A válásom pedig egy kész katasztrófa. Ezek mind felróhatók, „zord bűnös vagyok, azt hiszem”. Nyilván, ezért gyötör a bűntudat. Mert valamit elrontottam. S hiába próbálok kitérni, mentegetőzni, hasalni – néha az is kell –, a túske egyre mélyebbre hatol. És ki tudja, mit mivel kéne kezelni? A sebet. Sebesülten? (Külsőleg.) De alig tudom nyomon követni. Ahogy vándorol (bennem), kikezdi a személyiségemet. Kicszerelő-döm. Én leszek dr. Jekyll és dr. Hyde. Oda-vissza. Viaszbáb a panoptikumban. Ott állok, ülök, esetleg: mesélek (arról, hogy valamit elrontottam), pedig fel kéne kelni. Mégis. De egyre jobban nyomaszt a dolog. Nem ránt fel senki. Nem nyújt kezét. Éppen azért, mert gyanús vagyok. Lehet, hogy megbélyegeznek. Vagy: tetoválnak, ami még rosszabb. Kitesznek a facebookra. Egyáltalán: kitesznek. A homokra. A hóra. A dzsungel kellős közepére. Ahol végleg

nem találnak rám. (Nyilván azért, mert valamit elrontottam.) És nem segít a múltam. Pedig hány csatát nyertem. Jó, jó, nem csata volt. De kisebb ütközet. Összekoccanás vagy ilyesmi. Azért feljegyezték az annalesekbe. A dátumot felvésték a sziklafalra, a panelszigetre. Olykor meg is koszorúzzák. Persze ettől kezdve: ritkábban. Ha ez nyilvánosságra került. Ha bemondják (kimondják) valamelyik zúgtv-ben. Ha kiéneklük az operában, hangversenyteremben. Vagy közzéteszik a közlönyben. Ha rám száll a riporterceleb. Faggatni kezd. Akkor jajgathatok. Ám akkor már késő! Hiába nyílik ki a bicska a zsebemben. Ekkor már nem segít a nemzőindiai védelem. A műholdprogram. Ekkor már nagyra nő. Hatalmasra. Késő bepólyálni, vagy gyerekágyba kényszeríteni. Eltévedt (elvéstett?) óriáscecsecsemő. Aki szertekiáltja: valamit elrontottam.

töltelék

kissé fájnak a hátba dőfések
valami jobbra számítottam
zsilett nagykés esetleg méreg
vagy áramütés az oldalamban

mindig a rosszabb változat
érkezik legalább késne
kopogna udvariasan szabad
vagy lassulna a szívverése

s ünnepli magát cefetül
jószágát maximumra váltva
ám az ünnepély csupa zúr
s csak a szemét marad utána

s ólában elfut a bolond
neki ebből bőven elég
egy-két süteményt összeront
szétfoly az édes töltelék